

Izráel királya?

Köszöntés: „Mert az egész föld királya Isten, zengjétek neki éneket! Isten uralkodik a népeken, szent trónusán ül az Isten. Összejöttek a népek előkelői Ábrahám Istenéhez, mert Istené a föld minden uralkodója, igen magasztos ő (Zsolt 47,8-10)!”
Ámen.

Gyülekező ének: 331. dicséret 1-3. versei: „A nagy Király jön: „Hozsánna, ...”

Fennálló ének: 330. dicséret 1. verse: „Örvendezzen már e világ...”

Fő ének: 330. dicséret 3-8. versei: „Ne félj, mert íme örömed...”

Előfohász: „Kegyelem nektek és békesség az Atya Istentől és az Úr Jézus Krisztustól. Szüntelen hálával tartozunk Istennek értetek, testvéreim, amint ez méltó is, hiszen hitetek nőttön-nő, és az egymás iránti szeretet gazdagodik mindnyájatokban, úgyhogy mi magunk dicsekszünk Isten gyülekezeteiben veletek, állhatatosságotokkal és hitetekkel, amellyel minden üldöztetést és nyomorúságot elviseltek. Ez annak a jele, hogy Isten igazságosan fog ítélni, amikor titeket méltónak nyilvánít az ő országára, amelyért szenvedtek is (IIThessz 1,2-5).”
Ámen.

Lekció: János evangéliuma 12. rész 12-19. versei: *„Másnap, amikor az ünnepre érkező nagy sokaság meghallotta, hogy Jézus Jeruzsálembé jön, pálmaágakat fogtak, kivonultak a fogadására, és így kiáltottak: Hozsánna! Áldott, aki jön az Úr nevében, Izráel Királya! Jézus pedig egy szamárcsikóra találva, felült rá, ahogyan meg van írva: „Ne félj, Sion leánya, íme, királyod jön, szamárcsikón ülve.” Tanítványai először nem értették mindezt, de miután Jézus megdicsőült, visszaemlékeztek arra, hogy az történt vele, ami meg volt írva róla. Bizonyosságot tett mellette a sokaság, amely vele volt, amikor Lázárt kihívta a sírból, és feltámasztotta a halálból. Ezért is vonult ki elé a sokaság, mert hallották, hogy ezt a jelt tette. A farizeusok pedig így szóltak egymáshoz: Látjátok, hogy semmit sem tudtok elérni: íme, a világ őt követi!”*

Előíma: Urunk és Istenünk, Eléd jövünk ezen a napon, amikor megemlékezünk Fiadnak, a mi Urunknak, Jézus Krisztusnak jeruzsálemi bevonulásáról. Mi is olyanok vagyunk, mint az a jeruzsálemi sokaság. Bennünk is ott van a vágy, hogy kiáltsuk: Hozsanna – segíts rajtunk! Hálát adunk, hogy Te valóban ismered a szívünket. Köszönjük, hogy tudsz a mi aggodalmainkról, fáradtságunkról, terheinkről és azokról a csendes kéréseinkről is, amelyeket ki sem tudunk és ki sem akarunk mondani, mert büszkék vagyunk, erősnek és bátornak mutatjuk magunkat. Kérünk Téged, nyisd meg a fülünket, hogy meghalljuk a Te Igédet.

Nyisd meg a szemünket, hogy felismerjük, milyen Király vagy valójában. Nem olyan, amilyennek mi elképzeljük, hanem olyan, amilyen Te valóban vagy. Add, hogy a Te Igéd behatoljon az életünkbe, formáljon, megerősítsen és vezessen minket. Jöjj közénk, Urunk, csendesen, de hatalmas erővel Szentlelked és a Te Igéd által, és cselekedj úgy, hogy a mi belső emberünk Általad megerősödjön és megelevenedjen. Ámen.

Igehirdetés előtti ének: 331. dicséret 4. verse: „Ó, édes Jézus, Atyádnak szent Fia!”

Textus: János evangéliuma 12. rész 12. és 15. versei: *„Másnap, amikor az ünnepre érkező nagy sokaság meghallotta, hogy Jézus Jeruzsálemben jön, pálmaágakat fogtak, kivonultak a fogadására, és így kiáltottak: Hozsanna! Áldott, aki jön az Úr nevében, Izráel Királya! Jézus pedig egy szamárcsikóra találva, felült rá, ahogyan meg van írva: „Ne félj, Sion leánya, íme, királyod jön, szamárcsikón ülve.”*

Ünneplő Keresztyén Gyülekezet, Kedves Testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

Jézus jeruzsálemi bevonulásának híre villámgyorsan terjed. Az emberek meghallották. A nagy sokaság suttog egymás között. A fülek megfeszülnek, a szemek kitágulnak, a fejek felemelkednek. Jön Jézus Krisztus. És hirtelen minden értelmet nyer. Ő, Aki Betániában feltámasztotta Lázárt a halálból, bizonyára Jeruzsálemben is segít. Ő, Aki ott, Márta és Mária családjában megtörte a halál hatalmát, itt is meg fogja törni. És így kiált a sokaság: Segíts rajtunk! Ments meg minket! Hozsanna!

Testvéreim, ne mondjuk azt, hogy ez csak egy régi történet, amely nem érint minket. Ma is ugyanaz a kiáltás hangzik az ajkunkon és a szívünkben: Segítség! A villamoson ülő magányos, síró ember, a fiatal, aki nem tudja, merre tart az élete, az adósságokkal és félelemmel terhelt családok, a szeretetre és elfogadásra vágyó ember, és az a nép, amelynek az élete porcelánvázaként törik össze – mind ugyanúgy kiáltanak, mint azok, akik Jézussal együtt mentek Jeruzsálemben: Segítség! Keresztények és nem keresztények egyaránt ugyanazt az imádságot mondják: Segítség! Keleti testvéreink is így kiáltanak: „Uram, irgalmazz!” És mi talán csendben a szívünkben: „Uram, segíts rajtam! Most! Azonnal!”

És éppen ezt jelenti a „Hozsanna”. Nem csupán örömteli ének. Ez az ember létből fakadó kiáltása, aki tudja, hogy Isten nélkül nem megy. A sokaság a 118. zsoltárt idézi: „Uram, adj szabadítást!” Azt a zsoltárt idézik, amelyet Isten templomának felszentelésekor használtak. Isten Igéjét idézik, amely a lélek helyreállításáról szól, nem a magasztos épületről. Nem felújításról van szó benne, hanem egy személy eljövételéről, Aki mindent újjá tesz. Ez az igazi mélyről feltörő imádság. Nem jelszót skandáló felületes mondat. Ez segélykiáltás és védelemért való könyörgés. És közben pálmaágakat tartanak a kezükben. A pálma több mint dísz. Az oázis képe. A nyugalom helye. Az élet helye. Az a hely, ahol Isten jelen. A sokaság kezében a pálma élő jel: életet akarunk, békét akarunk, megújulást akarunk és rendet akarunk. Istent akarjuk magunk mellett. A kezükben tartott jel az örök életre mutat. A pálma mint oázis (IIMóz 15,22–27) – az a hely, ahol Isten népe megpihent és erőt gyűjtött. A pálmák, ahol az Úr jelen van. Bemenni Isten nyugalmába – ez a cél. Ahol élő források fakadnak. A pálmaágak annak az eszközei, hogy Isten népe belépjen végre már az örök nyugalomba. Isten tekintete rajtuk megnyugszik. Az Úr arca hozzájuk fordul. Az Úr hatalma nyilvánvaló.

Pálmaágakat vettek a kezükbe. Az Urat akarják maguk mellett tudni, akinél lelki megújulás van, nem hatalom. Jézust akarják maguk mellett tudni, Akiben új élet van, nem rohanás. Krisztus békéje nyilvánvaló Betániában, de Jeruzsálemben is legyen az. Az Úr békéje látható Márta és Mária családjában, de a te családotban is legyen jelen. Isten nyugalma. Az Úr békéje. Az áldás általa jön. Az Úr nevében nyilvánvaló a béke. A pálmaág a mennyei királyság jele. A pálmaág a jövőkor bizonyossága. A pálmaág a Messiás eljövételének dicsőséges jele. A nagyszerűség, a fenség, az elsőség, az öröm és az imádat jelképe.

Jézus azonban egészen másként uralkodik – sőt, éppen ellenkező módon érkezik. Nem akar király lenni, és nem kéri, hogy bárki felmagasztalja Őt a földön. Nem uralkodni akar, hanem szolgálni. Talál egy szamárcsikót, és felül rá. Egy igavonó állatot választ. Ismeri a terheket, a nehézségeket és az élet súlyát.

Itt következik be a valós fordulat. Jézus Krisztus nem úgy jön, ahogyan a tömeg elképzei. Nem lovon ül. Nem hatalommal jön, hanem valódi segítséggel. Szamárcsikót talál, és arra ül fel. Egy csendes, egyszerű, teherhordó állatra. Ez az Ő válasza a mi „segíts!” kiáltásunkra. Nem szenzáció. Nem újabb jelek. Nem azonnali megoldás mindenre. Hanem közelség, igavonás. Krisztus azt választja, ami terhet hordoz. Mert tudja, mit jelent hordozni.

Testvéreim, itt dől el a mi életünkben is. Mi pálmát akarunk – nyugalmat, győzelmet és békét. Ő szamárcsikóval jön – szolgálattal, teherhordással és úttal. Mi gyors segítséget és azonnali választ akarunk, Ő pedig önmagát adja, mégpedig ott, ahol nem is váránk.

És így hangzik a kérdés: milyen a te bizonyágtételed? El tudod fogadni Krisztust olyanak, amilyenek? El tudod fogadni a sorsodat, amikor az élet terheit hordozod, amikor nem értenek meg, amikor fáradt vagy, amikor beteg vagy, amikor nem találsz megoldást, amikor nincs időd pihenni úgy, ahogyan szeretnél? Tudsz a szamárcsikó útján járni?

Mert Krisztus ma ezt mondja: „Én is hordoztam. Én is szolgáltam. Én is a kereszt útján jártam.” A Hozsanna tehát nem a vég. Hanem az út kezdete. Az úté, ahol Isten válaszol a legszemélyesebb „segíts!” kiáltásunkra – nem mindig úgy, hogy elveszi a terhet, hanem úgy, hogy velünk hordozza, sőt helyettünk cipeli. Ő felveszi keresztjét és keresztjeinket.

Kedves testvéreim, ma kiálthatjuk: Hozsanna! De már tudjuk, mit mondunk, és kihez imádkozunk: „Uram, ments meg engem! És taníts meg veled járni – még ha ez azt jelenti is, hogy hordozni kell, szolgálni kell, a kereszt útján kell járni.”

A pálma az elvárt béke és győzelem jelképe. A szamárcsikó a szolgálat és a teherhordás valósága. Krisztus nem kínál olcsó megoldásokat – és ez így van jól. Ő az evangélium, az örömhír kezdete, nem pusztán életmotiváció. Nem szorít sarokba, hanem kivezet onnan.

Krisztus nemcsak velünk hordozza mindazt, ami fájdalmas, érthetetlen vagy elfogadhatatlan, hanem helyettünk is hordozza mindezt. A szamárcsikó Krisztust hordozza, de Krisztus a világ bűnét hordozza a kereszten. Ő veszi el a világ bűneit. Krisztus irgalmas. Nemcsak arra hív, hogy tartsunk ki a saját erőnk végéig, hanem arra tanít, hogy éljünk, küzdjünk és járjunk az Ő segítségével – a kereszti segítségével. Mert az Úr nevében jön az igazi segítség, és utána az az öröm, amelyet senki sem vehet el tőlünk.

Lehet, hogy nem „itt” és nem azonnal, de már most megtapasztaljuk: ahol egyedül lennénk, ott Ő velünk van A VILÁG VÉGEZETÉIG; ahol egyedül harcolnánk, ott Ő harcol értünk; ahol mindent feladnánk, ott Ő ránk talál és felemel; és ahol mindent elveszítenénk, ott Ő egyedül MINDENT VISSZAAD. Ránk talál.

Így élni gyönyörűség. Így hinni a hit beteljesedése és szívbéli öröm. Így szolgálni nem jócselekedet, hanem hálaadás a szabadulásért az Ő bizonyágtétele nyomán, ami az Atya akarata. Ámen.

Utóima: Urunk Jézus Krisztus, köszönjük Neked, hogy hozzánk is eljössz. Nem a világ hatalmában, hanem csendben és alázatban. Köszönjük, hogy meghallod a mi „Hozsanna” kiáltásunkat, a segítségért való könyörgésünket. Megvalljuk, hogy gyakran másféle királyt várunk – olyat, aki a mi elképzeléseink szerint cselekszik. Bocsásd meg, amikor nem értünk Téged. Taníts meg minket Veled járni. Akkor is, amikor az út fáradságon, teherhordozáson és bizonytalanságon keresztül vezet. Adj nekünk erőt hordozni azt, amit hordoznunk kell, és hitet ahhoz, hogy Te hordozol minket. Légy közel mindazokhoz, akik ma segítségért kiáltanak: a magányosokhoz, a betegekhez, a fáradtakhoz, a remény nélküliekhez. Hadd találjanak Benned olyan békességet, amelyet ez a világ nem adhat. Rád bízunk magunkat teljesen, Urunk, és kérünk: maradj velünk és maradj bennünk. Köszönjük, hogy úgy jöttél el, ahogyan meg van írva: „Íme, a te királyod jön hozzád, alázatosan, szamárcsikón ülve.” Te vagy az a Király, Aki nem fegyverek erejével jön, hanem alázatban és csendességben. Te vagy az a Király, Aki beteljesíted az ígéreteket – de másképp, mint ahogyan mi várjuk. Urunk, taníts minket megérteni a Te utaidat. Amikor hatalomra vágyunk – Te szolgálatot mutatsz. Amikor dicsőséget keresünk – Te alázatra vezetsz. Amikor azt kiáltjuk: „Hozsanna!” – Te a kereszti hordozására ösztönzöl. Köszönjük Neked a szamárcsikó jelét – annak bizonyágát, hogy úgy lépsz be a világunkba, mint Aki

terheket hordoz. Kérünk Téged, add nekünk kegyelmed, hogy elfogadjuk a sorsunkat, hordozzuk azt, ami ránk van bízva, és ne forduljunk el attól az úttól, amelyen vezetsz minket. Ugyanakkor emlékeztess minket, Urunk, hogy Te vagy az, Aki többet hordoz, mint mi. Hogy Te hordozod a mi bűneinket, bukásainkat és gyengeségeinket. Te vagy a békesség Fejedelme, Aki nemcsak a testnek ad nyugalmat, hanem a léleknek is megújulást. Jöjj hozzánk ma is, csendesen és alázatosan, ülj rá a mi életünkre is, és vezess minket oda, ahová Te akarod. Hadd legyen a mi „Hozsanna” kiáltásunk nemcsak a szükség hangja, hanem annak a bizalma is, hogy Te szeretettel jössz közénk, hogy megmentsd az egész világot. Maradj velünk, Urunk, most és mindörökké. Ámen.

Jézus mondja: Ti azért így imádkoztatok: „Mi Atyánk...”

Adakozás: „Áldjad, lelkem, az Urat, és ne feledd el, mennyi jót tett veled (Zsolt 103,2)!”

Áldás: „Bizony, itt van Isten, a mi Istenünk örökkön-örökké, ő vezet minket mindhalálíg (Zsolt 48,15).” Ámen.

Záró ének: 331. dicséret 5. verse: „Hogy csak a Jézus és az Ő szent Atyja...”